

۲۰۱۶/۰۷/۱۵

طارق ارسلانی

کنفرانس ناتو و تعهدات کشورهای عضو به افغانستان

هفته گذشته، روزهای هشتم و نهم جولای، کنفرانس ناتو با اشتراک ۲۸ کشور عضو و ۲۶ کشور همکار ناتو در "وارسا" برگزار گردید. هدف این کنفرانس "تقویت نیروی دفاعی و ثبات در خارج از سرحدات ناتو" عنوان گردیده بود. روز دوم این کنفرانس به افغانستان اختصاص داده شده بود که کشورهای عضو ناتو و کشورهای عضو "مأموریت پشتیبانی قاطع" بعد از "پیشانی تشریحی ها" و بحث روی مسائل امنیتی افغانستان متعهد به تقویه و حمایت نیروی (قوای امنیتی - ناشر) های امنیتی افغانستان تا سال ۲۰۲۰ گردیدند. اعضای کنفرانس همچنان وعده کمک های سالانه بالغ بر ۴/۵ بلیون دالر را نیز برای نیروی های امنیتی افغانستان دادند. بدنبال ناکامی های پی در پی و از دست دادن اعتبار داخلی، کنفرانس ناتو پیروزی چشمگیری برای حکومت وحدت ملی افغانستان تلقی می گردد.

این تعهدات و کمک ها برای حکومت افغانستان که درگیر یک جنگ فرسایشی با دشمنانی که هر روز با اشکال و عناوین جدید سر بر می آورند طبعاً به مثابه آب حیات تلقی می گردد. چهارده سال قبل زمانی که ناتو در چوکات "ایساف" آغاز به مأموریت نظامی خود در افغانستان نمود، کسی هم تصور نمی توانست که این مأموریت به این درازا بکشد و مخالفین چنین تهدید جدی را برای حکومت افغانستان به وجود بیاورند. اما این ماشین عظیم جنگی در این چهارده سال بلا انقطاع در چرخش بوده و نشانی هم نیست که این ماشین در این نزدیکی ها از چرخش باز ماند.

بعضی از مسائل را در این رابطه و بدون کدام تبصره اضافی جلو خوانندگان می گذارم تا به میل خود نتیجه گیری و قضاوت نمایند:

اینکه کشورهای عضو ناتو تا چه حد در تعهدات خود پایبند خواهند ماند و اینکه این تعهدات تا چه حد اوضاع را به نفع مردم افغانستان تغییر خواهد داد، موضوعی است که آینده آنرا ثابت خواهد نمود. ولی اگر از تکرار تجربه چهارده سال گذشته زکری بعمل آید باید خاطر نشان نمود که کشورهای ناتو تا کنون بیشتر از یک تریلیون دالر یعنی بیشتر از ۲۲۲ برابر تعهد کنفرانس فعلی را در طول چهارده سال جنگ در افغانستان

مصرف نموده اند. به اساس راپور "انستیتیوت بین المللی صلح استاکهلم (SIPRI)" تنها در سال ۲۰۱۴ ناتو در افغانستان حدود ۱۷ بلیون دالر مصرف نموده است و کمترین مصرف ناتو در افغانستان در سال ۲۰۰۴ بوده که بالغ بر ۶ بلیون دالر بوده است.

اگر همین مقدار ۴/۵ بلیون دالر را بالای مجموع ۲۵ ملیون نفوس افغانستان تقسیم کنیم برای هر فرد ۱۸۰ دالر می رسد که اگر هر خانه وار (فامیل) را ۴ نفر حساب کنیم برای هر فامیل در حدود ۷۲۰ دالر در سال می گردد. در کشور فقیری مانند افغانستان که با بیکاری سرسام آور ۴۰ تا ۴۵ درصد مواجه می باشد و اوسط عاید سرانه در آن ۶۵۰ دالر در سال می باشد این مقدار بدون شک گرسنگان زیادی را سیر و بی سرپناهان بیشماری را صاحب سرپناه می گرداند.

طور مقایسوی بودجه نظامی پاکستان با موجودیت ۵۵۰ هزار پرسونل که شامل قوای زمینی، قوای مجهز هوایی، و قوای بحری می باشد؛ در سال ۲۰۱۶ به ۷/۵ بلیون دالر میرسد که این بودجه شامل پروگرام هستوی آن کشور نیز می باشد.

نظامیان پاکستانی توانسته اند تا با مدیریت سالم اردوی کشور خود را در مقام ششمین قدرت بزرگ نظامی در جهان قرار دهند. حالانکه مجموع نیروهای امنیتی خیالی و حقیقی افغانستان از ۳۵۰ هزار تجاوز نمی کند و معاش ماهوار یک سرباز (عسکر - ناشر) عادی افغان ۳۰۰ دالر می باشد که مجموع معاشات سالانه در حدود ۱/۳ بلیون دالر می گردد. ولی ضعف مدیریت و فساد گسترده در تمامی رده های ادارات امنیتی قدرت رزمی اردوی افغانستان را شدیداً تقلیل داده است و در اکثر حالات دیده شده که اگر سرباز افغان تفنگ دارد، مرمی ندارد و اگر مرمی دارد اعاشه ندارد.

در کنفرانس ناتو متأسفانه مستقیماً بالای این مسأله بحث نگردید که جانب مقابل که این همه ساز و برگ جنگی و این همه کمک های مالی برای مخالفین حکومت افغانستان فراهم می نماید کی ها هستند؟ و چرا جلو شان گرفته نمی شود؟ در جریان تجاوز شوروی سابق و جهاد و مقاومت مردم افغانستان "دوست" و "دشمن" معلوم بود، "حامی" و "تمویل کننده" نیز معلوم بود؛ ولی امروز ناتو و متحدین غربی حکومت افغانستان با دشمن موهوم و "شبح مانند" با سرهای متعدد گیر مانده اند که هرگاه سری قطع گردد سرهای دیگر به جای آن نمو می کند. در چنین فضایی نیروهای امنیتی افغانستان خون می ریزند و در تاریکی شمشیر می زنند و پایانی هم به این ماجرا دیده نمی شود.

مطمناً که موازی با کنفرانس ناتو، کنفرانس "ضد ناتو" جهت تجهیز و تمویل مخالفین حکومت افغانستان در گوشه دیگری از جهان، در عقب درهای بسته، و با اشتراک مؤسسات شیطنانی (که احتمالاً بعضی های شان با کنفرانس ناتو نیز در ارتباط بوده اند) برگزار خواهد شد تا این ماشین غولپیکر جنگی که بر شانه های افغان و با خون افغان در حرکت است از گردش نماند.

کنفرانس های متعدد ناتو با تعهدات مشابه و نیمه مشابه برگزار خواهد شد ولی "قصه ما نا تمام ماند".

طارق ارسلانی - ایالت ورجینیا، امریکا ۱۳ جولای ۲۰۱۶